

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13780/2025
18.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Митровић, адвокат у ..., против туженог Град Крагујевац, кога заступа Градски правобранилац Града Крагујевца, ради накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1678/25 од 18.06.2025. године, у седници одржаној 18.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1678/25 од 18.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1678/25 од 18.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 587/25 од 11.03.2025. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за бесправно одузету непокретност означену као кп 5802/2, ближе описану у ставу првом изреке, исплати накнаду у износу од 470.825,47 динара са законском затезном каматом од 11.03.2025. године као дана пресуђења па до коначне исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 171.957,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1678/25 од 18.06.2025. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Крагујевцу. Одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сагласно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, тужени Град Крагујевац обавезан је да тужиоцу исплати накнаду за фактички експроприсану непокретност тужиоца која на терену представља делове Улица ... и ..., са целокупном инфраструктуром, урађеним тротоарима и хоризонталном и вертикалном саобраћајном сигнализацијом. Накнада је утврђена у висини тржишне вредности непокретности, на основу налаза вештака грађевинске струке. Таква одлука донета је применом одредбе члана 10. став 10. Закона о јавној својини, према којој се Улица ... налази у јавној својини Града Крагујевца без обзира што иста није уписана у Листу непокретности, а у вези одредбе члана 1. Закона о планирању и изградњи којом је предвиђена обавеза туженог као органа локалне самоуправе да пре формирања улице са пратећом инфраструктуром донесе план који прописује услове за изградњу улице и других објеката од општег интереса, што тужени није учинио.

Имајући у виду предмет тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаној другостепеној пресуди, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Ревизијом туженог оспорава се утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог за изјављивање изузетно дозвољене ревизије предвиђене одредбом члана 404. став 1. ЗПП. С тим у вези не може се оспоравати утврђена чињеница да је предметна непокретност одузета од тужиоца на тај начин што је фактички приведена намени и од ње направљена саобраћајница која је потпуно опремљена саобраћајном сигнализацијом и инфраструктуром, а на којој је заснована примена материјалног права у побијаној другостепеној пресуди. Стога, Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем наведеног правног питања од општег интереса, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Како нису испуњени услови за одлучивање о ревизији првотужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.01.2024. године, а преиначена 04.11.2024. године. Вредност предмета спора побијеног дела пресуде, на дан преиначења тужбе, износи 470.825,47 динара, односно 4.023,58 евра. Имајући у виду да вредност предмета спора не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, следи да је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

